

Ανατροπή τώρα!

-Για τι;

-Με ποιους;

-Πώς;

Η Λαϊκή Ενότητα είναι ένας νέος, μετωπικός πολιτικός φορέας, με ένα καινούργιο σχέδιο αντίστασης και ανατροπής της εγκατεστημένης μνημονιακής τάξης, για τη σωτηρία του λαού και της χώρας μας, η οποία διανύει ένα από τα πιο σκοτεινά κεφάλαια της σύγχρονης ιστορίας της.

Γεννηθήκαμε το καυτό καλοκαίρι του 2015, ύστερα από τη μεγάλη ανάταση που έφερε το συντριπτικό "ΟΧΙ" του δημοψηφίσματος και την οδυνηρή διάφευση από τη συνθηκολόγηση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ- ANEΛ στους εκβιασμούς των δανειστών.

Καμιά ήττα δεν είναι τελεσίδικη. Ο ελληνικός λαός έχει περάσει πολύ δυσκολότερες δοκιμασίες, αλλά κατάφερε να σταθεί και πάλι στα πόδια του, να διεκδικήσει ξανά ένα μέλλον ελευθερίας και δικαιοσύνης. Μας εμπνέουν το απελευθερωτικό, δημοκρατικό όραμα του Ρήγα Φεραίου, η λαϊκή εποποιία του ΕΑΜ και της Εθνικής Αντίστασης, ο αντιδικτατορικός αγώνας και η εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Τιμάμε και μαθαίνουμε από τις καλύτερες παραδόσεις των κινημάτων κοινωνικής και εθνικής χειραφέτησης που άλλαξαν τον κόσμο. Της "Ανοιξης των Λαών" του 1848 και της Γαλλικής Κομμούνας, της Οκτωβριανής Επανάστασης και του αγώνα κατά του Ναζισμού. Των επαναστάσεων της Κίνας και της Κούβας, του Μάη του '68 και των κινημάτων εθνικής απελευθέρωσης, που αποτίναξαν το ζυγό της αποικιοκρατίας. Των σύγχρονων κινημάτων αντίστασης στην παγκοσμιοποιημένη οικονομική φρίκη και οικολογική καταστροφή, από τη Λατινική Αμερική μέχρι το Σιάτλ, τη Γένοβα και τις πλατείες των Αγανακτισμένων.

Γνωρίζουμε πως η Ιστορία δεν επαναλαμβάνεται, μας παρακινεί όμως να αποτινάξουμε στη δική μας εποχή, τον δικό μας ζυγό. Το ζυγό των μνημονίων και του χρέους, που συνθλίβει τα κοινωνικά δικαιώματα των πολλών και μετατρέπει την ελληνική κοινωνία σε οιονεί προτεκτοράτο της Ε.Ε., πειραματικό εργαστήριο ενός αχαλίνωτου νεοφιλελευθερισμού.

Γι αυτήν τη μεγάλη ανατροπή- όχι σε κάποιο μακρινό, ειδυλλιακό μέλλον, αλλά στο σκληρό παρόν- αγωνίζεται η Λαϊκή Ενότητα. Το σχέδιό της δεν είναι εγκεφαλικό κατασκεύασμα "ειδικών" και επαγγελματιών "πολιτικών". Πηγάζει από τις αγωνίες του κόσμου της εργασίας, τις αγωνιστικές εμπειρίες των προηγούμενων χρόνων, αλλά και τους κοινωνικούς αγώνες που αναπτύσσονται αυτήν την περίοδο. Φιλοδοξεί να συμβάλει στην ανάκτηση της αυτοπεποίθησης του λαού, δίνοντας άμεσες απαντήσεις στις πιεστικές ανάγκες του σήμερα και ανοίγοντας δρόμους για βαθύτερες αλλαγές, μέσα από τις οποίες θα αποκτήσει προοπτική νίκης η σοσιαλιστική προοπτική.

Μια τέτοια πορεία απαιτεί την εκ βάθρων επανίδρυση της Αριστεράς. Με την υπέρβαση αντιλήψεων

και πρακτικών που δοκιμάστηκαν και απέτυχαν τη μνημονιακή εξαετία και ιδιαίτερα τη «χαμένη άνοιξη» του 2015. Με αφομοίωση των διδαγμάτων από τον εκφυλισμό καθεστώτων και κυβερνήσεων που μιλούσαν στο όνομα του σοσιαλισμού. Σ' αυτήν την επιτακτικά αναγκαία επανίδρυση φιλοδοξεί να συμβάλει η Λαϊκή Ενότητα.

Κατάργηση των μνημονίων, διαγραφή χρέους

Τα δύο κόμματα που κυβέρνησαν για 40 χρόνια την Ελλάδα, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, έφτιαξαν μια οικονομία με πλήρινα πόδια, που δεν άντεξε στη μεγάλη, διεθνή κρίση του αναπτυγμένου καπιταλισμού, η οποία ξεκίνησε το 2008 από τις ΗΠΑ. Τα ίδια κόμματα φόρτωσαν στον ελληνικό λαό τα σπασμένα της κρίσης. Τα δύο μνημόνια που μας επέβαλαν, προκάλεσαν τέτοια κοινωνική καταστροφή, που δεν έχει προηγούμενο σε αναπτυγμένη χώρα από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Ο λαός ανέδειξε την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ, γιατί του υποσχέθηκε ότι θα καταργήσει τα μνημόνια. Δυστυχώς, παρά τις αρχικές ταλαντεύσεις και τις ισχυρές αντιστάσεις στο εσωτερικό της, πέρασε τελικά το Ρουβίκωνα και ψήφισε μαζί με τα παλιά, αστικά κόμματα ένα τρίτο, καταστροφικό μνημόνιο. Η υλοποίησή του σημαίνει ακρωτηριασμό των συντάξεων, μεγαλύτερη λιτότητα, φοροληλασία για τα μεσαία στρώματα, πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, εκποίηση του κοινωνικού πλούτου. Η εμπειρία από την τραγική μετάλλαξη της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ έδειξε ότι χωρίς ισχυρή, ανατρεπτική πολιτική βούληση, χωρίς επεξεργασμένο σχέδιο απαλλαγής από τα δεσμά του χρέους και τους περιορισμούς της ευρωζώνης, χωρίς στήριξη σ'έναν ενημερωμένο και αποφασισμένο λαό, η ταπείνωση και η υποταγή γίνονται μονόδρομος.

Μόνο ένας πραγματικός λαϊκός ξεσηκωμός μπορεί να καθυστερήσει και να ματαιώσει τα αντιλαϊκά μέτρα. Να προκαλέσει πολιτικές ανακατατάξεις που θα οδηγήσουν στην κατάργηση των μνημονίων και των αποικιακών δανειακών συμβάσεων. Να στηρίξει τη στάση πληρωμών για τη διαγραφή του “παράνομου, επονείδιστου και ελαχθούς χρέους”- όπως αυτό περιγράφεται στο πόρισμα της αρμόδιας επιτροπής της Βουλής- ή τουλάχιστον του μεγαλύτερου μέρους του. Θα διεκδικήσουμε αποφασιστικά από τη Γερμανία το αναγκαστικό, κατοχικό δάνειο και τις πολεμικές επανορθώσεις.

Σταθερή, αξιοπρεπής δουλειά για όλους

Ήδη η Γαλλική Επανάσταση, πριν από δύο αιώνες, διακήρυξε ότι κάθε πολίτης έχει δικαίωμα σε μια αξιοπρεπή δουλειά και ζωή και ότι αυτό το δικαίωμα στέκεται πάνω από το δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Σήμερα μας λένε ότι το κράτος δεν έχει καμία υποχρέωση- ο καθένας για τον εαυτό του και τον τελευταίο ας τον πάρει ο διάβολος- κι ότι ο επιχειρηματίας μπορεί να πετάει τον εργαζόμενο όποτε θέλει, σαν σκουριασμένο ανταλλακτικό.

Τεράστια κεφάλαια μένουν αδρανή ή διασπαθίζονται στα χρηματιστήρια και στην πολυτελή κατανάλωση, ενώ τεράστιοι πληθυσμοί ανθρώπων που θέλουν να δουλέψουν καταδικάζονται στην ανεργία- κι αυτοί οι δύο κόσμοι δεν μπορούν να συναντηθούν. Ιδού ο ακραίος παραλογισμός ενός συστήματος που έχει φάει τα ψωμιά του και θρέφεται πλέον από τις σάρκες του.

Δεν μπορεί να θεωρείται αναπόφευκτο για τη νέα γενιά να είναι αναγκασμένη να επιλέξει ανάμεσα στην ανεργία, την ανασφάλιστη, επισφαλή εργασία, τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις ή τη μετανάστευση. Η νεολαία βιώνει συνολικά στην καθημερινότητά της το καθεστώς της λιτότητας, τη βαρβαρότητα του προσωρινού, το άγχος της ανασφάλειας, της ανελευθερίας και της μιζέριας, την αδυναμία να προγραμματίσει στο ελάχιστο τη ζωή της: από το σχολείο που μετατρέπεται σε ένα απέραντο εξεταστικό κέντρο, μέχρι τη ζούγκλα που επικρατεί στην αγορά εργασίας.

Αγωνιζόμαστε για να ανακόψουμε την ύφεση, να μπει η χώρα σε τροχιά ανάπτυξης με ένα νέο οικονομικό- κοινωνικό πρότυπο. Για τη δημιουργία θέσεων πλήρους, σταθερής και αξιοπρεπώς αμειβόμενης εργασίας με γενναία αύξηση των δημόσιων επενδύσεων. Με παραγωγικές επενδύσεις των εθνικοποιημένων, στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων. Με στήριξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων στη βάση της τήρησης των εργασιακών δικαιωμάτων και της αύξησης των θέσεων απασχόλησης. Με ενίσχυση των συνεργατικών και συνεταιριστικών εγχειρημάτων και των μορφών αυτοδιαχείρισης. Με τις αναγκαίες προσλήψεις στη δημόσια Παιδεία, Υγεία, Πρόνοια, Τοπική Αυτοδιοίκηση. Με μείωση του χρόνου εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών, με προοπτική το 35ωρο, σε συνδυασμό με τις αναπτυξιακές προοπτικές της χώρας. Με την καταπολέμηση της επισφάλειας, την επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων και της μετενέργειας, την ενίσχυση των επιθεωρήσεων εργασίας και τον αναπροσανατολισμό ενός ενιαίου, δημόσιου ΟΑΕΔ στη δημιουργία θέσεων εργασίας και στην ουσιαστική στήριξη των ανέργων.

Να παράγουμε αλλιώς, προς όφελος του εργαζόμενου ανθρώπου, διαφυλάσσοντας την οικολογική ισορροπία και την επιβίωση του πλανήτη

Η "ισχυρή Ελλάδα" που μας έταζαν, όταν μας έβαζαν πρώτα στην ΕΟΚ και ύστερα στην Ε.Ε. και στο ευρώ, αποδείχθηκε οφθαλμαπάτη, σαν αντικατοπτρισμός στην έρημο. Η βιομηχανία και η αγροτική οικονομία, συνολικά ο παραγωγικός ιστός, συρρικνώθηκαν. Αυτό που ήρθε ήταν μια "ανάπτυξη" με ημερομηνία λήξης, στηριγμένη στην υπερχρέωση, προς όφελος της ολιγαρχίας και των ξένων συνεταίρων της.

Μπορούμε αλλιώς! Η Ελλάδα δεν είναι η "Ψωροκώσταινα" που έλεγαν οι υποτελείς, μετεμφυλιακές κυβερνήσεις και επαναλαμβάνουν σήμερα, με άλλα λόγια, οι μνημονιακές δυνάμεις. Διαθέτει μια νέα, μορφωμένη γενιά, ανθρώπους του σωματικού και πνευματικού μόχθου με δεξιότητες και δημιουργικότητα. Έχει ορυκτό πλούτο, παραδοσιακές και ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, καλό κλίμα, εύφορη γη, τεχνογνωσία σε σημαντικούς βιομηχανικούς κλάδους, παλιούς και νέους, μνημεία της φύσης και του πολιτισμού. Αξίζει κάτι καλύτερο από το να την μεταχειρίζονται σαν "ζητιάνο" με απλωμένο το χέρι στους διεθνείς τοκογλύφους.

Η έξοδος από το λαβύρινθο των μνημονίων και του χρέους θα απελευθερώσει τεράστιους πόρους, που μπορούν να στηρίξουν μια ριζική αλλαγή του παραγωγικού μας προτύπου. Με γνώμονα όχι τα συμφέροντα του κεφαλαίου, αλλά το δικαίωμα της εργαζόμενης πλειοψηφίας σε μια αξιοπρεπή ζωή. Με στροφή στις νέες τεχνολογίες, στην παραγωγή βιομηχανικών και αγροτικών προϊόντων υψηλής ποιότητας. Με την υποκατάσταση εισαγωγών από την εγχώρια παραγωγή, τη στήριξη της λαϊκής

κατανάλωσης, προς όφελος των Ελλήνων παραγωγών και του περιβάλλοντος. Με αποφασιστική ενίσχυση της παιδείας και της έρευνας. Με ρήτρες σεβασμού των εργασιακών δικαιωμάτων στις δημόσιες και ιδιωτικές επενδύσεις. Με δημοκρατικό σχεδιασμό και κοινωνικό έλεγχο.

Καθοριστική είναι η οικολογική διάσταση αυτής της προσαρμογής, ώστε το παραγωγικό πρότυπο να καταστεί βιώσιμο. Όπως αναγνώρισε και η Διάσκεψη για το Κλίμα των 196 χωρών στο Παρίσι, είναι απολύτως υπαρκτός ο κίνδυνος καταστροφής τεράστιων εκτάσεων του πλανήτη, αν η θερμοκρασία αυξηθεί 1,5°C-2°C πάνω από τη βιομηχανική εποχή. Η απάντηση σ' αυτήν τη δυσοίωση προοπτική προϋποθέτει βαθιές αλλαγές, ιδίως στην ενέργεια από ορυκτά καύσιμα και τις μεταφορές, όπως και αποφασιστικές παρεμβάσεις εναντίον της διευρυνόμενης αστικοποίησης, της καταστροφής της φύσης και της αποψίλωσης των δασών.

Να μοιραστούμε τον πλούτο, όχι τη φτώχεια

Η νεοφιλελεύθερη επιδρομή εκτόξευσε τις ανισότητες, διεθνώς και στην Ελλάδα, σε επίπεδα που δεν είχαμε γνωρίσει εδώ και πολλές δεκαετίες. Ακόμη και στην επταετία της κρίσης, οι Κροίσοι δεν έλαψαν να γίνονται πλουσιότεροι, πλουτίζοντας από την καταστροφή της χώρας μας, σαν τους κατοχικούς μαυραγορίτες.

Φτάνει πια! "Ήρθε η ώρα να πληρώσουν για την κρίση αυτοί που μπορούν κι αυτοί που φταίνε, όχι τα συνήθη υποζύγια του κρατικού προϋπολογισμού. Η αναδιανομή του πλούτου προς όφελος εκείνων που τον παράγουν δεν είναι μόνο πράξη κοινωνικής δικαιοσύνης. Είναι και όρος οικονομικής ανάκαμψης.

Δεσμευόμαστε για τον άμεσο τερματισμό των μειώσεων και τη στήριξη μισθών και συντάξεων. Για την άμεση αύξηση του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ μηνιαία. Για την αποκατάσταση ελεύθερων συλλογικών συμβάσεων εργασίας και της μετενέργειας. Για κατώτατες συντάξεις και επιδόματα ανεργίας στο 80% του βασικού μισθού. Για ένα ασφαλιστικό σύστημα δημόσιο, κοινωνικό, καθολικό, με αναδιανεμητικό χαρακτήρα, με την εξασφάλιση πόρων για τη στήριξη των συντάξεων και την ανακεφαλαιοποίηση των ασφαλιστικών ταμείων, που έχουν λεηλατηθεί επί δεκαετίες από το κεφάλαιο και τους πολιτικούς του εκπροσώπους.

Αγωνιζόμαστε για ένα δίκαιο, απλό και σταθερό φορολογικό σύστημα, εργαλείο αναδιανομής υπέρ των φτωχότερων στρωμάτων, με κατάργηση της φορολογικής ασυλίας για το πολυεθνικό και μεγάλο κεφάλαιο. Για αύξηση της φορολογίας στα επιχειρηματικά κέρδη τουλάχιστον στο μέσο όρο της Ε.Ε. Για ατομικό αφορολόγητο 12.500 ευρώ για όλες τις κατηγορίες εισοδημάτων, μονοψήφιο ΦΠΑ τουλάχιστον σε όλα τα είδη λαϊκής κατανάλωσης, κατάργηση του ΕΝΦΙΑ και επιβολή φόρου μόνο στη μεγάλη, ακίνητη περιουσία. Για άρση των εξοντωτικών μέτρων που επιβλήθηκαν σε αγρότες και ελεύθερους επαγγελματίες.

Να πάρουμε στα χέρια μας από τους τραπεζίτες τον έλεγχο της οικονομίας

Η υπερδιόγκωση του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου είναι ένα από τα πιο παθολογικά φαινόμενα του σύγχρονου καπιταλισμού. Τράπεζες, χρηματιστήρια και πειρατικά funds εκμεταλλεύονται τον μισθωτό

και εκτός παραγωγής, οδηγούν στη χρεωκοπία νοικοκυριά και επαγγελματίες. Το τρίγωνο τράπεζες- μέσα ενημέρωσης- πολιτικό προσωπικό συνιστά τη μαύρη τρύπα της διαπλοκής, που καταπίνει κάθε ουσιαστική έννοια δημοκρατίας. Διαπλοκής, την οποία η κυβέρνηση δεν αντιμετωπίζει, όπως δημαγωγικά ισχυρίζεται, απλά επιδιώκει να την θέσει υπό τον δικό της έλεγχο.

Μετά την κρίση του 2008, στην Ελλάδα και διεθνώς, οι κυβερνήσεις θυσίασαν τους εργαζόμενους για να σώσουν τους τραπεζίτες. Οι μνημονιακές κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΝΔ φόρτωσαν δύο φορές στον ελληνικό λαό τα βάρη της διάσωσης τραπεζών- ζόμπι, αφήνοντάς τες μάλιστα στα χέρια των επιχειρηματιών που τις οδήγησαν σε χρεωκοπία. Αντί να εθνικοποιήσει το τραπεζικό σύστημα, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- ANEL προχώρησε και σε τρίτη ανακεφαλαιοποίηση, με αποτέλεσμα να το παραδώσει σχεδόν τζάμπα στα ξένα funds, κάτι που στοίχισε στους φορολογούμενους 40 δισ και στα ασφαλιστικά τους ταμεία δύο δισ.

Δεν αναγνωρίζουμε και δεν δεσμευόμαστε από αυτή την άθλια εκχώρηση, οι υπεύθυνοι της οποίας οφείλουν να λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη. Μια νέα, μη υποτελής κυβέρνηση του λαού θα εθνικοποιήσει - κοινωνικοποιήσει, χωρίς καμία αποζημίωση στους ξένους γύπες και τους Έλληνες μεγαλοτραπεζίτες, όλες τις συστημικές τράπεζες, που διασώθηκαν με το αίμα και τον ιδρώτα των φορολογουμένων. Θα επανιδρύσει την Αγροτική Τράπεζα και το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο και θα αποδώσει ευθύνες για τη σκανδαλώδη μεταβίβασή τους.

Το νέο, δημόσιο τραπεζικό σύστημα θα λειτουργεί υπό συνθήκες διαφάνειας και κοινωνικού ελέγχου. Θα αναδειχθεί σε στρατηγικό κέντρο για τον παραγωγικό μετασχηματισμό. Θα παράσχει την τόσο αναγκαία ρευστότητα στους επαγγελματίες και θα προχωρήσει σε πραγματική Σεισάχθεια και σε γενναία ρύθμιση των χρεών μικρομεσαίων επιχειρήσεων και νοικοκυριών. Η πρώτη κατοικία θα προστατευτεί πλήρως και απολύτως, ενώ θα υπάρξει δίχτυ προστασίας και για τη μικρομεσαία ακίνητη περιουσία.

Να υπερασπιστούμε τα δημόσια αγαθά από το τσουνάμι των ιδιωτικοποιήσεων, για ένα διαφορετικό δημόσιο τομέα υπό κοινωνικό έλεγχο

Τα τρία μνημόνια έφεραν ένα τσουνάμι ληστρικής υφαρπαγής της δημόσιας περιουσίας που συσσωρεύτηκε με την εργασία και τη δημιουργικότητα πολλών γενιών εργαζομένων. Κερδοφόρες δημόσιες επιχειρήσεις, λιμάνια, αεροδρόμια, ενεργειακά, μεταφορικά και τηλεπικοινωνιακά δίκτυα, υδρογονάνθρακες και κρίσιμες κοινωνικές υπηρεσίες μεταβιβάζονται μπιρ παρά σε ιδιωτικά και ξένα συμφέροντα, που δεν έχουν βάλει ούτε ένα ευρώ στη δημιουργία αυτού του κοινωνικού πλούτου. Στις πιο σημαντικές περιπτώσεις, δεν πρόκειται καν για ιδιωτικοποίηση, αλλά για μεταβίβαση ελληνικών δημοσίων επιχειρήσεων σε ξένες, κρατικές επιχειρήσεις.

Με το τρίτο μνημόνιο όλη η δημόσια περιουσία, υπολογιζόμενης αξίας 50 δισ, μεταβιβάζεται προς εκποίηση σ' ένα νέο Ταμείο ελεγχόμενο απολύτως από τους «θεσμούς». Πρόκειται για ένα ακόμη σκάνδαλο, το μέγεθος και οι επιπτώσεις του οποίου ταιριάζουν μόνο σε χώρα που έχει υποστεί συντριπτική ήττα σε πόλεμο.

Στην Ελλάδα που οραματιζόμαστε, οι βασικές κοινωνικές υπηρεσίες- παιδεία, υγεία, ασφάλιση, μεταφορές, το νερό, η ενέργεια και οι επικοινωνίες- θα είναι δημόσια αγαθά, προσιτά στον καθένα και όχι πεδία ιδιωτικής κερδοσκοπίας. Το ΤΑΙΠΕΔ και το νέο Ταμείο Ιδιωτικοποιήσεων που επέβαλε ο Σόιμπλε στην κυβέρνηση Τσίπρα θα καταργηθούν αμέσως. Οι ιδιωτικοποιήσεις θα ακυρωθούν και στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεις θα περάσουν στο δημόσιο, για να ανασυγκροτηθούν και να λειτουργήσουν προς όφελος όλου του λαού.

Αγωνιζόμαστε για την ανόρθωση του διαλυμένου συστήματος υγείας, με βάρος στην πρωτοβάθμια περίθαλψη, με εθνική φαρμακοβιομηχανία και φαρμακαποθήκη. Για δημόσια, δωρεάν, δημοκρατική εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες, προϋπόθεση για την οποία είναι να αυξηθούν δραστικά τα σχετικά κονδύλια.

Οραματιζόμαστε ένα διαφορετικό εκπαιδευτικό σύστημα, χωρίς ταξικούς διαχωρισμούς, με στόχο την προώθηση της κριτικής σκέψης, της σφαιρικής και σε βάθος γνώσης και όχι ασπόνδυλων δεξιοτήτων. Με τη σημαντική αύξηση του προσωπικού, την τόνωση της ενισχυτικής διδασκαλίας και της διδασκαλίας ξένων γλωσσών, τα παιδιά της λαϊκής οικογένειας θα έχουν τη δυνατότητα να αποκτούν τα εφόδια που χρειάζεται ένας νέος άνθρωπος στον 21ο αιώνα, χωρίς να χάνουν χρόνο και χρήμα σε φροντιστήρια. Θεωρούμε αναγκαίο ένα διαφορετικό τρόπο πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, που δεν θα καταστρέφει την εφηβεία και δεν θα αποστειρώνει το σχολείο. Αγωνιζόμαστε για μια πανεπιστημιακή εκπαίδευση ενάντια στη συνθήκη της Μπολόνια και των επιταγών του ΟΟΣΑ, που υποτάσσουν το πανεπιστήμιο στις ανάγκες της αγοράς.

Βασικό στοιχείο της ανατροπής θα είναι μια πραγματική πολιτιστική επανάσταση. Η κρίση και τα μνημόνια έφεραν μια οδυνηρή πολιτιστική ερήμωση, που υποβαθμίζει και στεγνώνει τη ζωή μας. Ο πολιτισμός της αγοράς συντρίβει τον παραγωγό, εκμηδενίζει τον πολίτη και αποθεώνει μόνο τον καταναλωτισμό, τη στιγμή μάλιστα που συρρικνώνει το λαϊκό εισόδημα. Διαλύει όλες τις συλλογικές ταυτότητες και ελπίδες, για να αφήσει στη θέση τους το φοβισμένο, μοναχικό άτομο.

Χρειαζόμαστε όσο ποτέ άλλοτε μια καινούργια πολιτιστική άνοιξη. Στην εποχή της κρίσης παλιοί και νέοι καλλιτέχνες δημιούργησαν, με ελάχιστα μέσα, σημαντικό πολιτισμικό έργο. Αυτές τις ζωντανές δυνάμεις, την πρωτοβουλία και δημιουργικότητά τους θα στηρίξει η κυβέρνηση της μαχόμενης αριστεράς, ανασυγκροτώντας τους δημόσιους πολιτιστικούς θεσμούς, διασφαλίζοντας την αυτονομία τους και παρέχοντας τους αναγκαίους πόρους.

Απόδραση από τη νομισματική φυλακή του ευρώ, για μια νέα Ελλάδα σε μια άλλη Ευρώπη

“Η Λαϊκή Ενότητα είναι το κόμμα της δραχμής”, διαλαλούν οι αντίπαλοί μας. Ψεύδονται ασύστολα. Η Λαϊκή Ενότητα δεν είναι ερωτευμένη ούτε με τη δραχμή, ούτε με το ευρώ, ούτε με κανένα νόμισμα. Αγωνίζεται για την έξοδο της χώρας από την κοινωνική βαρβαρότητα των μνημονίων και του χρέους, με ένα συνολικό πρόγραμμα υπέρ του ελληνικού λαού και εναντίον εκείνων που τον εκμεταλλεύονται και τον εξευτελίζουν. Ωστόσο, η σκληρά αποκτημένη πείρα από την πρώτη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ απέδειξε με τον πιο ωμό τρόπο την απλή αλήθεια: ότι δεν υπάρχει δρόμος διεξόδου για το λαό μέσα

στην ευρωζώνη.

Γιατί το ευρώ δεν είναι απλώς ένα νόμισμα. Ευρώ είναι ο Σόιμπλε, ο Ντάισελμπλουμ, η τρόικα, τα μνημόνια. Η ευρωζώνη δεν είναι “το κοινό μας σπίτι”. Είναι εκείνη που μας παίρνει τα σπίτια και μαυρίζει τη ζωή μας. Είναι η πλήρης άρνηση της δημοκρατίας και της λαϊκής κυριαρχίας, η θεσμοποίηση της δικτατορίας του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου.

Το πραξικόπημα του Ιουλίου του 2015 έπεισε τη μεγάλη πλειονότητα των πολιτών- ανεξάρτητα από το τι ψηφίζουν στις εκλογές και τι θεωρούν ρεαλιστικό σήμερα- ότι οι κυρίαρχοι της ευρωζώνης δεν είναι “σύμμαχοι” και “εταίροι”, αλλά οικονομικοί τρομοκράτες και πολιτικοί γκάνγκστερ. Η σοβαρή, συντεταγμένη προετοιμασία για τη μεγάλη απόδραση από αυτή τη νομισματική φυλακή αποτελεί αναγκαία, αν και όχι, βέβαια, ικανή συνθήκη για την εφαρμογή κάθε προοδευτικού προγράμματος.

Η μετάβαση σε εθνικό νόμισμα από μια κυβέρνηση της Αριστεράς και των μαχόμενων λαϊκών δυνάμεων είναι προϋπόθεση για να απελευθερωθούμε από το βραχνά του χρέους και των μνημονίων. Θα αποκαταστήσει τον έλεγχο πάνω στον κρατικό προϋπολογισμό και τη ζωτικά αναγκαία ρευστότητα στην οικονομία, με την Κεντρική Τράπεζα ως δανειστή τελευταίας καταφυγής. Θα αποτελέσει παράγοντα ενίσχυσης των εξαγωγών και σταδιακής υποκατάστασης των εισαγωγών από εγχώρια προϊόντα. Τα περί κινδύνου υπερπληθωρισμού και αδυναμίας προμήθειας βασικών ειδών (τρόφιμα, καύσιμα, φάρμακα) εξυπηρετούν την προσπάθεια του οικονομικού και πολιτικού κατεστημένου να εκφοβίσει τον κόσμο με εξωπραγματικά σενάρια «οικονομικού πυρηνικού χειμώνα».

Οι δυσκολίες της μεταβατικής περιόδου δεν θα είναι «τεχνικές». Θα προέλθουν από τη βέβαιη αντίδραση της ολιγαρχίας και των ξένων συνεταίρων της, που θα δουν ότι τα συμφέροντά τους απειλούνται από τις λαϊκές δυνάμεις. Αλλά αυτές τις δυσκολίες θα τις βρούμε μπροστά μας έτσι κι αλλιώς, σε οποιαδήποτε προσπάθεια προοδευτικής αλλαγής, είτε με το ευρώ, είτε χωρίς αυτό. Επομένως, δεν μπορούν να αποτελούν άλλοθι υποταγής. Αντίθετα, μπορούν να αντιμετωπιστούν από μια κυβέρνηση οπλισμένη με τόλμη και συγκεκριμένο σχέδιο, από έναν ενημερωμένο και οργανωμένο λαό, με ισχυρές δομές κοινωνικής αλληλεγγύης.

Σ' αυτό το δρόμο, η Ελλάδα θα βρεθεί αντιμέτωπη με τις πολιτικές και τους μηχανισμούς της Ε.Ε. Επιδιώκουμε την ανατροπή αυτής της σύγχρονης Αυτοκρατορίας από τους λαούς της Ευρώπης και την οικοδόμηση, στη θέση της, μιας νέας ένωσης κυρίαρχων κρατών, με προοδευτικές πολιτικές και σοσιαλιστικό ορίζοντα. Αλλά κάποιος πρέπει να κάνει την αρχή. Ο ελληνικός λαός, που ασφυκτιά και αναζητά επειγόντως διέξοδο, δεν μπορεί να περιμένει παθητικά μέχρις ότου αλλάξουν, προς το καλύτερο, τα πράγματα σε άλλες χώρες.

Εάν τεθεί από τα πράγματα το δίλημμα “σύγκρουση με τη σημερινή Ε.Ε. ή εγκατάλειψη του προοδευτικού, ριζοσπαστικού μας προγράμματος”, ασφαλώς θα επιλέξουμε το πρώτο και θα καλέσουμε τον λαό να αποφασίσει με δημοψήφισμα για την παραμονή ή όχι της χώρας μας στην Ε.Ε.. Είμαστε σίγουροι ότι μια Ελλάδα όρθια, ανυπότακτη και αποφασισμένη θα βρει πολύτιμους συμμάχους. Πρώτα απ' όλα στους λαούς της Ευρώπης, που θα δουν στις αγωνίες μας τις δικές τους αγωνίες και στον αγώνα

μας τον δικό τους αγώνα. Κι αυτό θα διευκολύνει προοδευτικές ανατροπές στην Ευρώπη, προσφέροντας ανθεκτικά στηρίγματα στη δική μας υπόθεση.

Αλληλεγγύη στους μετανάστες, ενάντια στο ρατσισμό και το νεοφασισμό

Οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι που διέλυσαν κράτη κι έριξαν λαούς στο χάος εμφύλιων συρράξεων στην ευρύτερη Μέση Ανατολή, σε συνδυασμό με την πείνα που φέρνει μαζί της η παγκοσμιοποίηση ενός άγριου καπιταλισμού, προκάλεσαν απερίγραπτη ανθρωπιστική καταστροφή και μεγάλα μεταναστευτικά κύματα. Το θέαμα των νεκρών παιδιών που ξεβράζει το Αιγαίο προκαλεί κάθε πολιτισμένη συνείδηση.

Εξίσου αποκρουστική είναι η αντίδραση της «ενωμένης Ευρώπης». Συνένοχοι στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και στην αποδόμηση των εθνικών οικονομιών, οι κυρίαρχοι της Ε.Ε. υψώνουν τείχη, στήνουν φράκτες, στέλνουν στρατούς, επιστρατεύουν το ίδιο το ΝΑΤΟ εναντίον των μεταναστών και των προσφύγων. Δεξιοί και «Σοσιαλιστές» ψηφίζουν μαζί νόμους που δίνουν στις αρχές το δικαίωμα να κατάσχουν τα τιμαλφή των προσφύγων, αναβιώνοντας ανατριχιαστικές μνήμες από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Τρίτου Ράιχ.

Η εξέλιξη αυτή δεν έπεσε από τον ουρανό, ούτε οφείλεται μόνο στην πίεση της ανερχόμενης Ακροδεξιάς, που βρίσκει στα πρόσωπα των μεταναστών αποδιοπομπαίους τράγους για την ανεργία και την εγκληματικότητα. Οι συνθήκες Σένγκεν και Δουβλίνου εξυπηρετούσαν εξ αρχής τη λογική της Ευρώπης- φρούριου, που διατηρούσε το δικαίωμα να παίρνει μόνο όσους μετανάστες ήθελε, ως φτηνή εργατική δύναμη, και να αντιμετωπίζει τους υπόλοιπους σαν «νέους βάρβαρους», που απειλούν, τάχα, τη νέα Αυτοκρατορία. Οι ισχυροί της Ευρώπης μεταχειρίζονταν εδώ και δεκαετίες τους μεταναστευτικούς πληθυσμούς στις μεγαλουπόλεις τους ως πολίτες δεύτερης κατηγορίας, στοιβαγμένους στα υποβαθμισμένα γκέτο της ανεργίας και της επισφάλειας, αντικείμενα καθημερινών αστυνομικών ελέγχων και ταπεινώσεων.

Η κυβέρνηση οφείλει να απορρίψει τον εκβιασμό που της ασκείται- να εφαρμόσει επιθετική πολιτική στο προσφυγικό και να μετατρέψει την Ελλάδα σε ένα μεγάλο στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών- υπό την απειλή του εξοστρακισμού της από τη Σένγκεν. Στο κάτω- κάτω, δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα σπουδαίο αν βγούμε από τη Σένγκεν, έχουμε όμως να χάσουμε κάθε ίχνος ανθρωπιάς, πολιτισμού και διεθνούς αξιοπρέπειας αν υποταχθούμε και σ' αυτό το πεδίο.

Η Λαϊκή Ενότητα υποστηρίζει μια πολιτική ανθρωπισμού και αλληλεγγύης στο προσφυγικό. Αγωνίζεται για την καθιέρωση ασφαλών διόδων διέλευσης των προσφύγων και για την αναλογική απορρόφηση τους από τις χώρες- μέλη της Ε.Ε. Αντί για κέντρα κράτησης, ζητάμε ανοιχτές δομές φιλοξενίας με αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης. Απαιτούμε να πέσει το Τείχος του Έβρου, που πολλαπλασιάζει τους νεκρούς στο Αιγαίο. Είμαστε κατηγορηματικά αντίθετοι στη στρατιωτικοποίηση του προβλήματος, στην εμπλοκή του ΝΑΤΟ και σε μια ευρωπαϊκή συνοροαστυνομία, που θα αντιμετωπίζει τους μετανάστες ως εγκληματίες. Ζητάμε την απόδοση ιθαγένειας στα παιδιά μεταναστών που γεννιούνται στην Ελλάδα και την ισότιμη πρόσβασή τους στην παιδεία, την υγεία και τις κοινωνικές υπηρεσίες.

Ο ελληνικός λαός, αν και καθημαγμένος από την κρίση, έδωσε σπουδαία μαθήματα ανθρωπισμού και αλληλεγγύης στην Ευρώπη του ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Οι ναυαγοσώστες, οι ιστιοπλόοι, οι ψαράδες, οι χιλιάδες αλληλέγγυοι, άνδρες γυναίκες και παιδιά, στα νησιά του Αιγαίου, την Αττική και τις ελληνικές πόλεις, πρόσφεραν και προσφέρουν μεγάλη υλική και ηθική βοήθεια στους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Αντιπαραθέτουν στον άξενο, διαιρεμένο κόσμο του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού και του πολέμου τον κοινό, δικό μας κόσμο.

Θα βρεθούμε στην πρώτη γραμμή των πρωτοβουλιών αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και του αγώνα εναντίον του ρατσισμού, της ξενοφοβίας, ιδιαίτερα- αλλά όχι μόνο- από την πλευρά της νεοφασιστικής, εγκληματικής Χρυσής Αυγής. Τα ξενοφοβικά, ακροδεξιά ρεύματα είναι ντροπή για την Ελλάδα, μια χώρα που έστειλε γενιές μεταναστών “στις φάμπρικες της Γερμανίας και στου Βελγίου της στοές” και που δεν μπορεί να ξεχνάει ότι πάνω από 6,5 εκατομμύρια Έλληνες της διασποράς ζουν και εργάζονται έξω από τα σύνορά μας.

Ελλάδα ανεξάρτητη και κυρίαρχη

Τα παλιά κόμματα εξουσίας κατάντησαν την Ελλάδα οικονομική αποικία της Γερμανίας και γεωστρατηγικό οικόπεδο της Αμερικής. Μετά τη μνημονιακή στροφή της, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ ήταν επόμενο να βαδίσει στα χνάρια τους και στο πεδίο της εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής. Η Ελλάδα ακολουθεί σαν υπάκουος φαντάρος τις μεγάλες δυνάμεις του ΝΑΤΟ, που έφεραν τον πόλεμο και το εθνικιστικό μίσος στα Βαλκάνια, πυροδότησαν έναν νέο Ψυχρό Πόλεμο με τη Ρωσία στην Ουκρανία, διέλυσαν το Ιράκ, τη Λιβύη και τη Συρία. Η κυβέρνηση ενισχύει την ενεργειακή εξάρτηση της Ελλάδας από το Ισραήλ και την Τουρκία, τους δύο βασικούς περιφερειακούς συμμάχους των ΗΠΑ, ακυρώνοντας τις δυνατότητες εναλλακτικών δρόμων, κυρίως με τη Ρωσία. Συνάπτει σύμφωνα φιλίας και συνεργασίας με την Αίγυπτο, νομιμοποιώντας το αιμοσταγές καθεστώς Σίσι.

Η Λαϊκή Ενότητα αγωνίζεται για την έξοδο της Ελλάδας από την πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ και την απομάκρυνση των αμερικανικών βάσεων από τη χώρα. Ο ελληνικός στρατός θα υπερασπίζεται την εδαφική ακεραιότητα της χώρας και δεν θα συμμετάσχει εφεξής σε καμία ιμπεριαλιστική επέμβαση. Απορρίπτουμε κατηγορηματικά την εμπλοκή του ΝΑΤΟ στο προσφυγικό, πράγμα που σημαίνει, πέραν των άλλων, παράδοση κυριαρχικών δικαιωμάτων στο Αιγαίο, ενώ ενθαρρύνει τις τουρκικές, επεκτατικές διεκδικήσεις.

Στηρίζουμε μια δίκαιη και βιώσιμη λύση στο Κυπριακό, για μια Κύπρο ενιαία και ανεξάρτητη, χωρίς δυνάμεις κατοχής και ξένες βάσεις. Επιδιώκουμε μια πολιτική ειρήνης και φιλίας με την Τουρκία και τις άλλες βαλκανικές χώρες, με σεβασμό των υπαρχόντων συνόρων. Τασσόμαστε υπέρ της ειρηνικής επίλυσης των διμερών διαφορών στη βάση του διεθνούς δικαίου, συμπεριλαμβανομένου του Δικαίου της Θάλασσας. Ζητάμε να σταματήσει άμεσα η απαράδεκτη στρατιωτική συνεργασία της Ελλάδας με το Ισραήλ και να αναγνωριστεί πλήρως το κράτος της Παλαιστίνης.

Εθνική ανεξαρτησία δεν σημαίνει απομόνωση. Το αντίθετο. Μια κυρίαρχη Ελλάδα θα μπορέσει να αναπτύξει ισότιμες σχέσεις αμοιβαίου οφέλους με όλο τον κόσμο. Θα ακυρώσουμε, όμως, συμφωνίες

ολέθριες για την εργασία και το περιβάλλον, όπως η διαβόητη TTIP, που βάζει τις πολυεθνικές πάνω από τα εθνικά κράτη.

Λαϊκή «μεταπολίτευση»

Στις μέρες μας, η δημοκρατία κινδυνεύει να καταντήσει άδειο κέλυφος. Ο λαός ψηφίζει ΟΧΙ και του το κάνουν πραξικοπηματικά ΝΑΙ. Οι βουλευτές υποχρεώνονται να ψηφίζουν νομοσχέδια εκατοντάδων σελίδων, που αλλάζουν τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων, χωρίς καν να τα διαβάσουν. Οι Βρυξέλλες και το Βερολίνο αποφασίζουν ακόμη και πώς θα λειτουργούν τα φαρμακεία και τι ώρες θα ανοίγουν τα μαγαζιά. Όλα αυτά αποξενώνουν ολοένα και περισσότερους από την πολιτική, δημιουργώντας ευνοϊκό έδαφος για τη δημαγωγία της Χρυσής Αυγής.

Χρειαζόμαστε μια νέα, λαϊκή «μεταπολίτευση» που θα αλλάξει εκ θεμελίων αυτό το σάπιο σύστημα. Τα στοιχειώδη μέτρα εκδημοκρατισμού- κατάργηση των μηχανισμών καταστολής του «εχθρού λαού», όπως τα ΜΑΤ, αντιμετώπιση της διαπλοκής και της διαφθοράς, απλή αναλογική σε όλες τις εκλογικές διαδικασίες- είναι αναγκαία, αλλά δεν επαρκούν. Στόχος μας είναι μια νέα δημοκρατία του λαού, όπου η λαϊκή κυριαρχία δεν θα ταυτίζεται μόνο με μια στιγμή στα τέσσερα χρόνια.

Η Λαϊκή Ενότητα θα ενισχύσει όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης και πάλης που δημιουργεί η λαϊκή αυτενέργεια στην πορεία των κοινωνικών αγώνων, ιδιαίτερα στις στιγμές της κορύφωσής τους. Επιδιώκουμε αυτές οι δομές- λαϊκές επιτροπές, συμβούλια πολιτών κ.α.- να εκφράζουν το γενικό συμφέρον της εργαζόμενης Ελλάδας και όχι αποσπασματικές ή και συντεχνιακές διεκδικήσεις. Να διαμορφώνουν πολιτικές, να ασκούν κοινωνικό έλεγχο στην κυβέρνηση και να εξελίσσονται σε μορφές μιας νέας, λαϊκής εξουσίας.

Δεσμευόμαστε για μια Συντακτική Εθνοσυνέλευση, που θα καταρτίσει και θα υποβάλει σε δημοψήφισμα το σύνταγμα αυτής της νέας, λαϊκής εξουσίας, όπου θα συνυπάρχουν μορφές άμεσης και αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Προτείνουμε περιορισμένο αριθμό θητειών για τον πρωθυπουργό, τους υπουργούς, τους βουλευτές και όλες τις θέσεις εξουσίας. Να υπάρχει δυνατότητα ανάκλησης βουλευτών από τους εκλογείς τους και διεξαγωγής τοπικών ή πανεθνικών δημοψηφισμάτων με πρωτοβουλία πολιτών. Να εγκατασταθεί η δημοκρατία και στους χώρους δουλειάς με την ανατροπή του σημερινού καθεστώτος εργασιακής ζούγκλας και τη θέσπιση μορφών εργατικού ελέγχου στις επιχειρήσεις. Να κοπεί ο ομφάλιος λώρος ιδιοκτητών μεγάλων μέσων ενημέρωσης- πολιτικής εξουσίας και να θεσπιστούν αυστηρά κριτήρια κοινωνικού ελέγχου στη ραδιοτηλεόραση. Να γίνει επιτέλους πράξη ο διαχωρισμός Εκκλησίας- κράτους και να αξιοποιηθεί για τις λαϊκές ανάγκες η εκκλησιαστική περιουσία. Να καταπολεμηθεί ο σεξισμός και κάθε διάκριση με βάση το φύλο και τον σεξουαλικό προσανατολισμό.

Για ένα μεγάλο μέτωπο ανατροπής

Ο εύκολος δρόμος, της ανάθεσης των ελπίδων σε μια κυβέρνηση που θα έλυne το κοινωνικό πρόβλημα, κατέληξε σε αδιέξοδο τον Ιούλιο του 2015. Έτσι φτάσαμε στο «πρώτη φορά Αριστερά, τρίτη φορά μνημόνιο».

Δεν υπάρχει λύτρωση χωρίς προσπάθεια και σύγκρουση. Μόνο ο αγώνας του οργανωμένου λαού μπορεί να εμποδίσει αντιλαϊκά μέτρα, να δρέψει κοινωνικές κατακτήσεις και να φέρει τη μεγάλη αλλαγή.

Για τη Λαϊκή Ενότητα η κυβέρνηση δεν είναι αυτοσκοπός- άλλωστε, το απέδειξαν ιδρυτικά στελέχη της όταν εγκατέλειψαν θέσεις εξουσίας για να μην προδώσουν τις αρχές τους. Όπως δεν είναι αυτοσκοπός ο ισόβιος περιορισμός στην αντιπολίτευση. Οι αντιστάσεις του λαού θα μείνουν κατακερματισμένες, αν δεν έχουν προοπτική την πολιτική ανατροπή. Την ανάδειξη μιας κυβέρνησης της μαχόμενης Αριστεράς, μιας εξουσίας των εργαζομένων, με ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα δημοκρατίας, εθνικής ανεξαρτησίας, παραγωγικού μετασχηματισμού, οικονομικής ανόρθωσης, κοινωνικής δικαιοσύνης και οικολογικής προστασίας.

Ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα που θέλουμε να γίνει, με τους αγώνες και τη θέληση του ελληνικού λαού, όχημα μετάβασης στο σοσιαλισμό. Μια νέα κοινωνία, με πρωταγωνιστή τον κόσμο της εργασίας και ενθάρρυνση της λαϊκής αυτενέργειας, της συμμετοχής, της δημιουργίας και της καινοτομίας, μακριά από γραφειοκρατίες. Μακριά από την αποξένωση των εργαζομένων και τον σφετερισμό στο όνομά τους των μέσων παραγωγής και των κοινωνικών λειτουργιών.

Αγωνιζόμαστε για ένα ευρύτατο μέτωπο όλων των ανυπότακτων δημοκρατικών, αντιιμπεριαλιστικών, πατριωτικών, αντιμνημονιακών δυνάμεων, πρώτα απ' όλα στο κοινωνικό, αλλά και στο πολιτικό πεδίο, με τη συμμετοχή όλων των φορέων, ρευμάτων και συλλογικοτήτων, που υπάρχουν σήμερα ή θα δημιουργηθούν αύριο. Ιδιαίτερα απευθυνόμαστε στις δυνάμεις της αντιμνημονιακής, αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής Αριστεράς. Τίποτα δεν θα μας δικαιολογήσει απέναντι στην Ιστορία, αν καθηλωθούμε σε άγονες διαμάχες, στον πλειστηριασμό της μεγάλης φράσης, στην αναζήτηση δικαίωσης όχι μέσα από τη μεγάλη λαϊκή νίκη, αλλά μέσα από τον μικρό, ενδοαριστερό εμφύλιο. Μια τέτοια Αριστερά δεν την έχει ανάγκη ο λαός. Στην πραγματικότητα, προσφέρει υπηρεσίες μόνο στο σύστημα.

Καλούμε τις νέες και τους νέους να πάρουν στα χέρια τους την υπόθεση της ανατροπής. Γιατί το μέλλον τους δεν μπορεί να είναι ο άξενος καπιταλιστικός κόσμος, που καταστρέφει την εργασία, τον πολιτισμό και τη Φύση. Για την επιστροφή στο μέλλον του σοσιαλισμού στον 21ο αιώνα- μιας κοινωνίας όπου θα κυριαρχεί όχι το παντοδύναμο κράτος και το πάνσοφο κόμμα, αλλά το κοινό αγαθό και η κοινότητα των ελεύθερων, δημιουργικών ανθρώπων.

Με μια άλλη Αριστερά, για μια Ελλάδα της κοινωνικής χειραφέτησης και της λαϊκής κυριαρχίας.